

UDELENIE ČESTNÉHO DOKTORÁTU DERRIDOVÍ: VEC CTI

PROFESOR BARRY SMITH A INÍ

*Internationale Akademie für Philosophie, Obergass 75, 9494S Schaan, Liechtenstein, 6. mája
The Times (Londýn), sobota 9. mája 1992*

Pane, na cambridgeskej univerzite sa 16. mája bude hlasovať o tom, či sa pán Jacques Derrida môže uchádzať o udelenie čestného doktorátu. Ako filozofi i nefilozofi, ktorí sa z vedeckého i profesionálneho hľadiska roky zaujímali o prácu pána Derridu, sme presvedčení, že naše nasledujúce vyjadrenie by mohlo vnieť svetlo do verejnej diskusie, ktorá sa rozprúdila v súvislosti s touto otázkou.

Pán Derrida sa označuje za filozofa a jeho práce skutočne nesú niektoré znaky filozofických prác. Ich vplyv sa však nápadne a prekvapujúco prejavoval takmer výlučne v mimofilozofických oblastiach - napríklad v teórii filmu alebo v teórii francúzskej a anglickej literatúry.

V očiach filozofov, a rozhodne v očiach filozofov pracujúcich na popredných katedrách filozofie po celom svete, práce pána Derridu nespĺňajú kritérium jasnosti a precíznosti.

Dovoľujeme si tvrdiť, že keby napríklad práce fyzika hodnotili predovšetkým vedci z iných disciplín, už tento fakt by bol dostatočným dôvodom, aby vznikli pochybnosti, či daný fyzik je vhodným kandidátom na udelenie čestného akademického titulu.

Korene profesionálnej kariéry pána Derridu siahajú do búrlivého obdobia šesťdesiatych rokov, ktorým sú dodnes poznačené. Mnohé pôsobia dojmom, akoby do značnej miery len rozvíjali rôzne anekdoty a slovné hračky, „logické falúzie“ a pod., a zdá sa, že pán Derrida si vybudoval kariéru takmer výlučne na tom, že preniesol na akademickú pôdu maniere a triky pripomínajúce dadaistov alebo konkrétne poéziu.

V tomto smere mu nemožno uprieť originalitu. Opäť si však dovoľujeme tvrdiť, že táto originalita ešte z neho nerobí vhodného kandidáta na udelenie čestného akademického titulu.

U mnohých francúzskych filozofov vzbudzuje pán Derrida iba rozpačité mlčanie, pričom jeho bizarné výčiny významne prispeli k veľmi rozšírenej predstave, že súčasná francúzska filozofia ťažko môže byť čímsi viac než terčom posmechu.

V rozsiahlom diele pána Derridu sa podľa nás už nedajú identifikovať normálne formy akademickej vedeckosti. Ide však najmä o to, že štýl jeho prác je nezrozumiteľný - a každý čitateľ (na hociktorej stránke jeho textu) sa o tom môže veľmi ľahko presvedčiť.

Našli sa však viacerí ľudia, ktorí pána Derridu obhajovali v tom zmysle, že v jeho bohatom jazyku, ktorý sa tak ťažko interpretuje, sa musia rozhodne skrývať hlboké a prenikavé myšlienky.

Keď sa však doň pokúsime preniknúť, ukáže sa (aspoň nám sa to ukázalo), že aj tam, kde používa koherentné tvrdenia, sú tieto tvrdenia nepravdivé alebo triviálne.

Akademický status, aký sa pripisuje týmto podľa nás polozrozumiteľným útokom na hodnoty rozumu, pravdy a vedeckosti, nie je dostatočným dôvodom na udelenie čestného akademického titulu na takej významnej univerzite.

Úprimne

Barry Smith (redaktor, The Monist), Hans Albert (univerzita v Mannheime), David Armstrong (Sidney), Ruth Barcan Marcus (Yale), Keith Campbell (Sidney), Richard Glauser (Neuchatel), Rudolf Haller (Graz), Massimo Mugnai (Florenca), Kevin Mulligan (Ženeva), Lorenzo Pena (Madrid), Willard van Orman Quine (Harvard), Wolfgang Rod (Innsbruck), Karl Schumann (Utrecht), Daniel Schuklhess (Neuchatel), Peter Simons (Salzburg), René Thom (Burs-sur-Yvette), Dallas Willard (Los Angeles), Jan Wolenski (Krakov)

Z anglického originálu preložila **Lubica Hábová**

DERRIDA DEGREE: A QUESTION OF HONOR

FROM PROFESSOR BARRY SMITH AND OTHERS

Internationale Akademie für Philosophie, Obergass 75, 9494S Schaan. Liechtenstein, 6. mája
The Times (Londýn), sobota 9. mája 1992

Sir, The University of Cambridge is to ballot on May 16 on whether M. Jacques Derrida should be allowed to go forward to receive an honorary degree. As philosophers and others who have taken a scholarly and professional interest in M. Derrida's remarkable career over the years, we believe the following might throw some needed light on the public debate that has arisen over this issue.

M. Derrida describes himself as a philosopher, and his writings do indeed bear some of the marks of writings in that discipline. Their influence, however, has been to a striking degree almost entirely in fields outside philosophy – in departments of film studies, for example, or of French and English literature.

In the eyes of philosophers, and certainly among those working in leading departments of philosophy throughout the world, M. Derrida's work does not meet accepted standards of clarity and rigour.

We submit that, if the works of a physicist (say) were similarly taken to be of merit primarily by those working in other disciplines, this would in itself be sufficient grounds for casting doubt upon the idea that the physicist in question was a suitable candidate for an honorary degree.

M. Derrida's career had its roots in the heady days of the 1960s and his writings continue to reveal their origins in that period. Many of them seem to consist in no small part of elaborate jokes and the puns "logical phallusies" and the like, and M. Derrida seems to us to have come close to making a career out of what we regard as translating into the academic sphere tricks and gimmicks similar to those of the Dadaists or of the concrete poets.

Certainly he has shown considerable originality in his respect. But again, we submit, such originality does not lend credence to the idea that he is a suitable candidate for an honorary degree.

Many French philosophers see in M. Derrida only cause for silent embarrassment, his antics having contributed significantly to the widespread impression that contemporary French philosophy is little more than an object of ridicule.

M. Derrida's voluminous writings in our view stretch the normal forms of academic scholarship beyond recognition. Above all – as every reader can very easily establish for himself (and for this purpose any page will do) – his works employ a written style that defies comprehension.

Many have been willing to give M. Derrida the benefit of the doubt, insisting that language of such depth and difficulty of interpretation must hide deep and subtle thoughts indeed.

When the effort is made to penetrate it, however, it becomes clear, to us at least, that, where coherent assertions are being made at all, these are either false or trivial.

Academic status based on what seems to us to be little more than semi-intelligible attacks upon the values of reason, truth, and scholarship is not, we submit, sufficient grounds for the awarding of an honorary degree in a distinguished university.

Yours sincerely,

Barry Smith (editor, The Monist), Hans Albert (University of Mannheime), David Armstrong (Sidney), Ruth Barcan Marcus (Yale), Keith Campbell (Sidney), Richard Glauser (Neuchatel), Rudolf Haller (Graz), Massimo Mugnai (Florence), Kevin Mulligan (Geneve), Lorenzo Pena (Madrid), Willard van Orman Quine (Harvard), Wolfgang Rod (Innsbruck), Karl Schumann (Utrecht), Daniel Schuklhess (Neuchatel), Peter Simons (Salzburg), René Thom (Burs-sur-Yvette), Dallas Willard (Los Angeles), Jan Wólenski (Krakow)

